

Baglandet

3. søndag e. trinitatis, 24. juni 2012 i Gratiakirken og Løsning lutherske Frikirke v. LGJ
Salmer: 25 - Tak, Gud v1-5 - Børnesang – 464 // 493 - 429v1-2 – 385

Bøn: Herre, vor Gud, himmelske Fader, vi takker dig, for da vi gik bort fra dine veje som den fortabte søn, lod du din enbårne Søn tage bolig hos os i elendigheden for at redde os og føre os hjem til dig. Vi beder dig, at du ved din Helligånd vil lære os, der er uværdige til at kaldes dine børn, at gå i os selv og ved evangeliets ord få kraft til at stå op af vore synder og blive levende for dig. Amen.

Prædiketekst: Lukas 15,11-32.

(Evangeliet citeres undervejs i prædikenen.)

Det er ikke nok med lidt lykke i dag og i morgen. Vi behøver meget mere et bagland, som giver fællesskab og tryghed. Det gælder, når vi er spæde og små. Det gælder i barndommen og ungdommen. Og det gælder også i voksenlivet og i alderdommen. Intet kan erstatte et trygt bagland med forældre, som hjælper, søskende, venner, og en kristen menighed, som bærer os i medgang og modgang. Og i endnu højere grad gælder det Gud, som er vores Skaber og Frelser, som tager sig af os i ét og alt. Jesus fortæller i evangeliet om vores bagland.

1. Han sagde også: *En mand havde to sønner.* - Baglandet var deres far. Han havde en gård. Her var arbejde og mad. Her var arbejdsfællesskab. Her kunne hans sønner leve godt og trygt. Han havde også en formue, som de to skulle arve en dag. Han var deres bagland.

Gud Fader er vores bagland. Ikke skaberværket, men Skaberen! Ikke tingene i sig selv, men vores far i himlen, som har skabt og holder alt i gang. Han gav os vores liv. Hele vores historie fra fødsel og indtil i dag stammer fra ham. Han er også vores nutid. Han sørger for arbejde, familie og helbred. Og han har lovet os en arv, som strækker ind i evigheden.

I Lille Katekismus forklares det sådan:

Gud har skabt mig med legeme og sjæl, øjne og øre og alle lemmer. Fornuft og alle sanser. Og han holder det hele oppe og i gang.

Han giv mig klæder og sko, mad og drikke, hus og hjem, hustru og børn, marker og kvæg og alt hvad jeg ejer.

Rigeligt og dagligt sørger han for alt, hvad jeg behøver til næring for dette legeme og liv, skærmer mig mod al farer, vogter og bevarer mig mod alt ondt.

Det gør han faderlig og guddommelig godhed og barmhjertighed uden nogen fortjeneste og værdighed hos mig.

For alt dette skylder jeg at takke ham og prise ham, tjene ham og være ham lydige.

En mand havde to sønner. De var hos ham, og han var hos dem.

2. Men det blev desværre ikke ved med at være sådan. *Den yngste sagde til faderen: Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Så delte han sin ejendom imellem dem.*

Det er så naturstridigt og selvødelæggende at kræve arven på forhånd. Hvad ville han med den? Det er jo en grov krænkelse af faderen, hvis han vil bruge sin fars ejendom og godhed til at tage afsæt og komme væk. Så burde han i det mindste bare have forladt hjemmet uden at tage noget med sig.

3. Jesus fortæller videre: Nogle dage senere ... Og hvis vi ikke kendte historien på forhånd ville vi håbe, at Jesus nu kunne fortælle, at sønnen kom tilbage til sin far og sagde, at han havde fortrudt, og at de skulle blive sammen, og at han aldrig ville gøre alvor af det, han havde tænkt

sig. Men hvad skete der nogle dage senere? Det ufattelige skete! *Den yngste samlede alt sit sammen og rejste til et land langt borte. Der ødslede han sin formue bort i et udsvævende liv; og da han havde sat det hele til, kom der en streng hungersnød i landet, og han begyndte at lide nød.* Han bruger sit bagland til afsæt i at leve livet for sig selv. Alene. Det svarer til, at vi bruger livet uden at takke og prise Gud og uden at tjene ham og være ham lydig. Det svarer til at tage livet som en selvfølge og at skælde ud i sit hjerte, hvis livet går os imod. Det svarer til at betragte livet er en rettighed, og at jeg kan vende mit bagland ryggen, hvis jeg ikke gider at være sammen med dem længere.

Er det dig? Du har måske overvejet det og gjort klar til at forkaste troen på Gud og fællesskabet med dine søstre og brødre i kirken? Men nogle dage senere? Hvad gør du i morgen? Holder du op med at leve med din far for at leve på egen hånd uden det kristne fællesskab? Hvis vi gør det, da lever vi på lånt tid, ligesom det nu skete med sønnen. Han brugte arven og begyndte at lide nød. Sådan bliver også vores liv brugt op. Og vi vil høste frugten af at vi huggede livlinen over til dem, som vi delte livet og troen og håbet med.

4. Var der da ikke andre, han kunne holde sig til? Jo! *Han gik så hen og holdt til hos en af landets borgere, som sendte ham ud på sine marker for at passe svin, og han ønskede kun at spise sig mæt i de bønner, som svinene åd, men ingen gav ham noget.* Der var nydelser, så længe han havde det gode helbred og penge. Men da han havde brugt alt, var der ingen hjælp at finde. Kun arbejde, et nedværdigende arbejde. *Ingen gav ham noget.* Det står som en sammenfatning af, hvordan det går os i verden. Vi går til grunde. Til sidst er vi alene – ingen, slet ingen hjælper. Hvor er nu vort bagland?

Det er værd at lægge mærke til, at faderen ikke plagede sin søn om at lade være med at rejse. Og han plagede ham heller ikke om at komme tilbage. Måske fordi plageri intet nytter, hvis et menneske vil forlade sin historie, sit bagland og sin Gud. - Faderen plagede ikke sin søn, men var heller ikke ligeglad. Han længes. Og længslen opstod også hos sønnen, da han kom i nød og gik i sig selv:

5. Han gik i sig selv og tænkte. To vigtige ting. 1) At gå i sig selv. Hvad betyder det? Hvornår har du sidst gjort det? Hvad skete, da du gik i dig selv? Og 2) at tænke. Tænke på din Skaber, din Far! Tænke over din historie og dit bagland! Får du tid til at tænke efter og at tænke på din familie og din Gud og din menighed? Hvad betød de for dig igennem årene? Og hvad betyder de for dig i dag?

Sønnen tænkte på tiden, da han boede hjemme: *Hvor mange daglejere hos min far har ikke mad i overflod, og her er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil bryde op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn; lad mig gå som en af dine daglejere. Så brød han op og kom til sin far.*

Hvad tænker du? – Tænker du, at det er Guds pligt at sende nye forsyninger til os, så vi kan misbruge det fortsat på tværs af hans vilje? Eller tænker du at alt håb nu er ude? Eller at du kan arbejde dig tilbage til en plads på gården som daglejer?

6. Her er det helt afgørende at høre, hvad Faderen tænkte! Og det er i den grad overraskende. Jesus fortæller: *Mens han endnu var langt borte, så hans far ham.*

Hans far havde måske spejdet efter sin søn hver eneste dag i alle disse år. Dag efter dag. Det havde været hans daglige tur ud til bakketoppen, hvor han sidste gang havde set sin søn. - Kender du ikke til en lignende længsel: At længes efter en, som gik sin vej. Du går tilbage til stedet, hvor du så ham for sidste gang. Vil I se hinanden igen? Bruddet var så endegyldigt.

7. Hvordan ser faderen på sin søn? Det ser vi af det, han gør: *Og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham. Faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko*

på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste. For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet. Så gav de sig til at feste.

Han siger: *Min søn som var død og fortabt er blevet levende og er blevet fundet.* Det er virkeligheden. Fortabt og død. Det var han. Gud sender ikke forsyninger til os, så vi kan fortsætte uden ham i gudløshed og på tværs af hans bud. Men alt håb er heller ikke ude af den grund. Og du skal heller ikke arbejde gælden af. For Gud tager imod os uden en eneste bebrejdelse.

Her ser du Jesus Kristus. Jesus Kristus er kommet til os med liv og overflod. Han sagde ikke til mennesker: "Bare lev videre." Hans budskab var heller ikke, at det er en menneskeret at leve, som man har lyst til. Han sagde: "Omvend jer, for himmeriget er kommet nær!" Og så betalte han hele vores gæld, da han døde på korset for vore synder. Han er Guds store favn til os.

8. Men der er jo to sønner. Ham, som var lydige og blev hjemme og gjorde alt efter bogen. *Den ældste søn var ude på marken. Da han var på vej hjem og nærmede sig huset, hørte han musik og dans, og han kaldte på en af karlene og spurgte, hvad der var på færde.* Han var utilfreds. Jesus fortæller lignelsen til farisæere, som var utilfredse med, at Jesus tog imod toldere og syndere. Dermed er det et ord til alle os, som ikke har skejlet ud. Hvad går vi rundt og tænker? Hvad tænker vi om Gud? Og om hinanden?

9. Vi får at vide, hvad sønnen tænkte: *Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud; men mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner. Men din søn dér, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger - da han kom, slagtede du fedekalven til ham.*

Synes du, at det er i orden at Gud frelser af nåde? Vil det ikke kunne misbruges? Nej, den sande nåde kan ikke misbruges. For den knytter os sammen med Jesus. Og når du har hans nåde, har du Jesus. Du har hans lidelse og død for dig. Du ser, hvad han ofrede for dig. Så længe du ser det, kan du ikke misbruge nåden, men nåden vil holde dig fast. Men den falske nåde – den nåde, som man synes, man har ret til – den får os til at leve på en dobbelt løgn: at vi enten kan leve, som vi vil, eller at vi har fortjent Guds godhed, fordi vi gør det hele så godt.

10. Guds kærlighed er altid og udelukkende en kærlighed til os i Jesus Kristus. I ham ser du sandheden. Og sandheden lyder sådan: *Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet. Amen.*

